

Am tot căutat

Flavius

Abia scăpat de patul lui Procust,
îmi căutam împăcarea cu fustele cunoscutelor
ca un întreprinzător printre datornici.
Eram încă pe cai mari,
lumea privea cu împotrivire tăvălugul vremii
de care nu scapă nimeni,
nici dacă ocolește vama morilor de vânt
la care se macină gânduri.

Am tot căutat
până la ultimul bob de speranță,
îmi înfloreau în suflet anotimpuri uitate
cu alte iubite-n grădini așteptând
sentimente nemaintâlnite
și nu m-am gândit niciodată la durerea
despărțirilor ce-or să se întâmple.